

V. 3. b. Ale raději aby to vzal aktuální duch – děj

Pragmál (přejde k Asklépiovi, odhaduje jej pohledem. Asklépios si jej všimne, v tom na něj vrhne tygří úsměv): „Buďte zdrav, dobrý muži! Dovolte mi, abych se vám představil!“ *neúprosně mu sevře pravici levici jej chytne za rameno, mluví rychle a bodře* „Jsem Pragmál, prvoligový duch etického utilitarismu a spřízněných teorií, toho času ve službách zde zesnulého Kamila Záluby.“ Asklépios se na Kamila konsternovaně zadívá, přestává chápat, co se tu děje

Kamil (unaveně mu zamává): „To jsem já. strčí ruce do kapes Tuhý jak poleno. kývne na Asklépia, situace mu začíná připadat zoufale absurdní Taky jste to hned nepoznal, co?“

Asklépios (zmateně): „A co...“

Pragmál (skočí mu do řeči, stále Asklépiovi třese pravici): „Jsem rád, že jste se zeptal! Asklépiovu ruku drží v ocelovém sevření, ale mluví do obecenstva, jako kdyby prodával velbloudy Přišli jsme za vámi s limitovanou nabídkou dobrých skutků! Dnes je váš šťastný den! Sejmeme z vás všechna vaše hoře, každé vaše trápení. Dobré skutky Kamila Záluby, to je firma s tradicí! Ke každému druhému dobrému skutku dárek zdarma!“

Asklépios stále neví, která bije : „Cože?“

Kamil (netrpělivě, už našťvaně, vytáhne jednu ruku z kapsy a odsekává si s ní do vzduchu): „Kdo jste a co vás trápí!“

Asklépios získává kontrolu nad situací, tohle přece nemusí trpět: „Já?“ *surově se zbavuje Pragmálova sevření, Pragmál svoji odmítnutou ruku ublíženě uchopí a podívá se na Asklepia stylem „teď sis udělal mocného nepřítele“, Asklépios mluví hrdě* „Já jsem Asklépios, občan athénský,“ *ukáže na okýnko v rohu a opět se jej zmocní zuřivost, k publiku* „a ten darebák tam dole mi dluží kohouta!“

Pragmál (přemýšlivě se škrábe v uchu, bere Kamila trochu stranou): „Inu, to vypadá na obyčejné vymahačství. teoreticky, rutinní práce Znam tady v okolí pár lidí...“

Asklépios (přerušuje ho): „Není to jen tak. Je tam zavřený jak v pevnosti. Nadělal dluhy a teď se směje všem věřitelům pod vousy, protože ví, že ho do rána popraví!“

Pragmál podezřívavě: „A kdo ‚on‘ má vlastně být?“

Asklépios vytřeští oči: „On? rozhodně, jako by slova plival Držgroš je to! Kecal!“ *postupně zvyšuje hlas* „Šejdír! Taškář! teď už křičí Šizuňk!“

Kamil (leknutím nadskočí, ohlédne se na druhou stranu jeviště, křikne rozhlížeje): „Kde! výmluvně gestikuluje rukama Přisahám, jestli sem vleze, tak mu toho maňaska nacpu...!“

Pragmál (padne mu do řeči, položí mu uklidňující ruku na rameno, krotí ho): „Pane, prosím.“ *k Asklépiovi* „Tedy chápu správně, jedná se asi o nějakého filosofa.“

Asklépios (odplivne si): „Je to normální žvanil. Pořád jen chodil a mluvil, mluvil a chodil, až z něho měl každý hlavu jak vodní meloun. Tak ho zavřeli, ale to mu nezabránilo žvanit. Ve svém spravedlivém vzteku přechází sem a tam, Kamil s Pragmálem se mu klidí s cesty více dozadu. Skončí vpravo u mříže. Začíná klidně, téměř laskavě: On žvaní ve dne, on žvaní v noci, od soumraku do úsvitu, a pokud má s tou lidskou duší pravdu, bohové vědí, bude žvanit i po smrti! ... a končí velmi rozčilen“ křičí směrem k mříži, kope do ní „A dluží mi kohouta!“ O Kamila s Pragmálem ztrácí zájem, hledá u mříže, kudy by vniknul do vězení

Pragmál (postaví se vedle něj, vítězoslavně zahleděný do publika, slavnostně, dojat sám sebou): „Asklépie, občane athénský, my vám toho kohouta obstaráme.“

Kamil (ztěžka usedá na stupínek, skládá bradu do dlaní): „To sotva, mám ani ne deset minut. zvedá hlavu z dlaní, podívá se na Pragmála Kde chceš sehnat kohouta?“

Ze zákulisí vychází Kohout, nikým nepovšimnut se prochází pod jevištěm, postavy mu nevěnují pražádnou pozornost, Kohout ale věnuje pozornost jim, střídavě se ohlíží do publika, bloumá bez cíle svou drůbeží chůzí

Pragmál (úkosem): „Pane, na tom nezáleží. Tak mu aspoň řekneme, že se budeme snažit tu slípku sehnat!“

Kamil (bez nadšení, opět skládá bradu do dlaní): „Kohouta.“

Pragmál (rozhodně jej chytá za ruku a zvedá Kamila na nohy): „Vstávat! Tohle musíte udělat sám!“

Kamil (neochotně, opráší si kalhoty, vrhne poslední skeptický pohled na Pragmála bez velkého nadšení přejde k Asklépiovi): „Asklépie, athénský občane, Asklépios přestane ohledávat zdi a otočí se k němu já vám tady svatosvatě slibuji, že dokud budu živ, neustanu, než dostanete svého kohouta zpátky. A máš to.“ obrátil se zpět k Pragmálovi s pohledem „tak co, jsi spokojený?“, Pragmál se lehce pokloní

Asklépios: zamračen, ale uznale „To jsi hodný...“

Kamil (lehce překvapen ale stále skepticky, spíše ironicky): „Jsem? Tak vida.“

Asklépios (s podezřením): „Ale co za to budeš chtít?“

Kamil (s úsměškem): „To snad ani nestojí za řeč.“

Kohout zachází zpátky do zákulisí.